

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

helyben házhoz hordva

Egész évre . . . 8 ft.

Fél évre . . . 4 " "

Negyed évre . . . 2 " "

Hirdetéseket és nyilvántartási közleményeket a kiadói-válal mérsékelt árjegyzék szerint számít.

Küldő hivatal:

Nadasch, Muzsik és Partics könyv- és könyvnyomtatás a városház épületben, hogy az előfizetések és hirdetések küldendők.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

vidékre postán hordva

Egész évre . . . 8 ft. 60 kr.

Fél évre . . . 4 " 30 "

Negyed évre . . . 2 " 15 "

Hirdetéseket lapunk számára a fozvárosi valamint minden nagyobb külföldi hirdetési irodák elvállalnak

Szerkesztésig irodá: Sötét-utca és a csendes-utca sarkán. Holender-féle házban hívó minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Bérmunkálatlan levelek nem fogadjunk el. Kéziratok nem adhatók vissza.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI

KÖZLÖNY.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Minden csütörtöki számhoz egy felívre terjedő könyvalakjában nyomott „regény-csarnok” csatolattik melléklet gyanánt.

A nagyzás hőbortja.

Nincs valami utálatosabb annál, mint mikor valaki azt akarja éreztetni embertársával, hogy ő sokkal nemeseb vagyából van gyurva, mint amaz. Ez a születési nagyzás hőbortja. De annál sínes ritább, mint mikor valaki szerencséje cloyei folytán képzelte magát más ember fölött egy emelettel magasabbnak.

Ez a pöffeszkedés a társadalom levegőjét föjtővá a betegessé teszi. Sok emberre úgy hat ez a gog, mint a miazma, mely megmételvez. A nagyzás hőbortosával szemben sok ember végtelenül megalázódik. Mert nem képzelheti, hogy az, a ki magát olyan roppantul nagygnak tünteti föl, nem valóban is olyan nagy, hogy vele szemben mindennek meg kell hunyáskodnia. Önkenytelen hatást gyakorol a gog a szemellenleg korlatolt emberre. Az eltörpül, megsemmisül a gog előtt. Hajlandó szolgál talnyalásra, s a legalázatosb hízlekedésre.

Ellenben a művelt emberre végtelenül sértő s kihívó hatást gyakorol. Egy művelt ember, a ki a gog ignorálni, lenézni, kutyába venni akar, úgy érzi magát, mint a kit arzul ütöttek. Az arzul ütött ember pedig boszút forral.

Valóban fel is van jogosítva arra. A gog, mely az a vezüdesapást csak mintegy érezteti, megerdemli, hogy arzul csapassék.

S a mi társadalmunk hemzseg a sok gogos embertől.

De mi más egyszerűbb dolog, mint tisztába lenni a nagyzás hőbortosával. Mindenek előtt tudva van, s az ugy szó, van fokmérője a valódi nagyságnak, hogy az szelid, megalázódó, egyszerű, önértetes, bátor és nyílt. Ellenben tudva van s az is fokmérője

roje a nagyzólo ebbeli bünének, hogy zárkózott kedélyű, rideg, pöffeszkedő, hideg, gyáva s alattomos. Könnyű e szerint meghatározni, hogy melyik ember mennyit ér a társadalomban. Ha látsz mellett feszítve, főt mervezen tartó, üveges tekintetű férfit, a ki ötemserüleg kimért léptekkel halad el előtted, s köszöntésed oly méltóságtelesen fogadja, mintha ő is bizonyos istenség volna, a kit imádászerű hódolattal lehet csak megközelíteni, — akkor ismerd föl benne a brutális vad szamarat, a hitvány poltront, a gyáva parvenut. Mert rendszeren a szerencse szele által hirtelen ugorkafára akadt nagyságok szoktak ilyen tekintetet nyújtani. De láss valódi nagyságot, a kit a világ csodálatával, bámulatával halmoz, a ki előtt önkenytelenül meg akarsz hajolni, — s legnagyobb csodálatodra, meg ő fog előtted hajlongani. Mintha megfordítva te volna a nagy, ő a kicsiny. Mert a valódi nagyság az ő nagyságának tudatát nem hordja önmagában. Az emberi természetben rejlik, hogy mentül magasra hág valaki a szellemi képzettség s tehetség latorjáján, annál inkább kell azt himnie, hogy még igen keveset ér.

Ugy van ezzel is, mint a bölcseséggel. Sokrates a legnagyobb böles azt mondá, hogy ő belátja, miszerint ő a legnagyobb böles. Meggyozódott róla. Mert elment azokhoz a pöffeszkedő nagyzólo bölcséhez, kik magukat föltelének tartak s kérdéseket intéztek hozzájuk, a mikre azok igen könynyedén, igen határozottan, de annál ostobábban válaszoltak. Ekkor látta be, hogy ő azoknál bölcsesebb, mert azt mondtja, ő belátja miszerint semmit sem tud, amazok ellenben azt hiszik, hogy tudnak valamit.

Zentai nevezetesség.*

Almási Béla a Conradi lovarda ugynevezett „kigyó embere” híres egy egyéniség, testének rendkívül hajlékonysága folytán a legképtelenebb mutatványokra képes.

Midőn most utoljára Szabadkán láttam, azon hitben veszték, hogy Magyarországban páratlan, de csalódtam, mert van Zentán is egy ily művész, sőt némely mutatványiban még jóval túlhaladja.

Sokoldalú képzettség!!

Alázatosságban, tettetésben, hajlongásban, talnyalogatásban és — passzus-kiadításban utánozhatatlan.

Almásit láttam amira előre hajolni, hogy feje térdéig érintette, a mi specialistának emel többet tud; ő egy nálánál hatalmasabb egyén előtt amira meghajol, hogy feje még talpánál is mélyebben van, fejt bebugja a homokba mint az üldözöbe vett „Strucz” és oda tartja — kimondhatatlanját — mintha csak eszedne, hogy a — — 25-től oda teremték. Ha az utczán egy városi képviselővel találkozik, oly alázatosan tud köszönni, oly számlourra méltó arcot vág, hogy az illető kísértetbe jó neki — krajczár adni, egész másnév van azonban, ha az illető esetleg nem képviselő, és ha a választásnál befolyása nincs: oh akkor oly leereszkedő és méltóságtelesen tudja — a ritkán előforduló — köszöntést viszonzni, hogy az illető csupa meghatottságból — elchevni magát.

De ki is tudná mindazt elősorolni, a mit ez a mi hávésznék tud, meg vagyok gyozodve, hogy ha Barnum neszt vesz, azomalon előb, ő Zenta városától nagyhírű tárlata részére megyvén. Ez esetben aztán „Jumbó” megszűnik közbézed tárgyává lenni, mert a világ csak is a mi emberünket fogja bámúlni.

* Ezen cikkben foglaltakert a felelősség a beküldőt illeti. A szerk.

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Válás és megbánás.

(Németből.)

Távolban állsz, oly messze vagy!
S meg nem bocsátse soha!
Igy nekem csak keserű marad,
Éjjen s napom oda.
Ha nek szomorú gondok
S elottom áll szived,
Ah érzem, nines a föld színen,
Ki, mint te, ugy szeret!

Értünk mi volt? egy rózsakert,
A leg egy illattar,
Érde, mezo mi szép vala,
Mi szép a holdszágit!
Leszakított egy rózsaszágit
S egy csokom illettet,
Ah érzem nines a föld színen,
Ki, mint te, ugy szeret.

Szabad vagyok most mint a sas,
Mely berecsken átrepül
S egész világ, a szép világ
Alatta éterül.
De én a sasnak félsze van,
S hol leljek én helyet?
Ah érzem, nines a föld színen,
Ki, mint te, ugy szeret.

Keserű nap, keserű perc,
Órokra távozáit!

Szíven azota mindenütt,
Csak banatol talál
Órok helyőgás életem
S nyugolmat nem lelek,
Mert érzem nines a föld színen,
Ki, mint te, ugy szeret.

Cziglányi Béla.

Ősz fej, — fiatal szív.

— Rajz. —

Isten áldása, mikor az élet tele dermeszto szelével keresztül-kasul járta a gyarló porlúvelvet, hogy már megsohajlik a lábak a járás-kelest, beleszerkeszt a kéz a nehékes munkába, deres lesz a szakáll, deres lesz a jó, de azért a szív virága csak nem hervad, sőt csak olyan bímbót hajt, mint akár a midőn meg üveg-házban melengettek.

Csak az az egy baj van, hogy annak a virágnak az illatát nem igen kívánják, legkiváltabb nem azok, a kiknek épenséggel pedig szívesen oloadna az ember, t. i. a — fiatalok.

De azért mégis csak isten áldása a fiatal öregség, akárha két oldalról is károrvendő arczával, fenyegetőleg nyúl fele a vezna tehetetlenség, a fekete halál . . . Hald fenyegéseken, hiszen csak a bizonytalan az, a mi rémüpekkel gyöttri az embert, emberre nézve pedig ugyan csak bizonyos a halál.

Azért a fiatal öreg szene közé nevet a komoly valódnak, s vissza-visszatanzólc dözögő láibaival a kaczkájás, újgőgő fiataiságra, bele-belerikkant az ifjuság notyába, öül a lelke, mikor talál valakit a ki olyan jószívű és ráogya, hogy: hiszen nem is olyan öreg meg,

(Csak aztán az az átkozottul „komoly való” ne lenne olyan megatalkodott gonoszto, s ne ártana magát olyan dologba, a melyhez ha jól vesszük, neki épenséggel semmi, de semmi köze. Beleártja magát s elég roskor, — akkor, a midőn ugy is elég baja volna az akaratos s mindenáron vénülő lábakkal, törékeny testével, melyek egyáltalán nem akartják elismerni a színek az ő virulási nyilváltat. Beleártja magát s megdorgálja keményen, hogy hát szégyelje magát ősz letére vendégszerpeleni a fiatal-ság szinpadán. S beleártja magát, de ugyanígy, hogy már nagyon is szomoruan azó a nóta s beválják az az igazí, hogy sirva vigad a magyar. . . .

Ilyen egy ember volt a jó öreg Radványi báró, hogy nyugosztatja meg a jó isten odalen őt-hat lábnyira a föld alatt. Ott már azután esendes, bekeszereto egy ember ő. Nem is karjogtatja széles mellét verdesse, hogy:

„Az én rezidentiumba zsidónak csak egy lovon szabad bejárni . . .”

Pedig ugy volt, hogy a határába se szabad volt zsidónak két lovas szekéren bejárni. Kék dolmányú, fehér zsinoros hajdúi menten kifogtak a másikat a rud mellől, s jó volt, ha még raadást olyan olvasatlan 25-öt nem hegedültek el a hátán, hogy a mi keeskenet nagy buesun por rászállott, mind egy szemig kipattogott.

Őles alak volt a jó öreg s a 70 év daczára hercules vállal nem görbültek meg. Széles mellét a természet panczeloza oly erőse, hogy tán a haubitból kilört granát se ártott volna benne. Széles, hosszú, szurke szakáll körítte arczát, szépen arczához simuló kővér bajusz nyulott le két oldalról oly rangosan, hogy

Nemde kedves olvasóm kíváncsi vagy, hogy ki ezen bűvész? Hogy ne vadhóllás önzéssel, tehát — ámbar nem örömmel teszem — bemutatam őt, és ha talán kérdned a mondottak felett, vagy ha nem hiszed, hogy oly nagyírú egyéniség így hosszú ideig elrejtve tudott maradni, jöjj el Zentára, és én néked személyesen megmutatom, Keresztury György, más néven Haragozó Gyurit.

Igen, nyájás olvasóm, ez egyéniség kiváló ember ám, és hogy ezt néked belbizonyítsam, hogy kiutassam, miszerint az egész Bács-Bodrogh megyében ennél híresebb ember nem létezik, enged meg eddigi működésed elősorolni és akkor meggyőződhetél, hogy ritka ember viselt nálánál több és különféle hivatásokat.

Halld és bámuld!

Nyilvános működése az 50-es évekre terjed vissza, a mikor is Zentán erdőbiztos volt. Hja sovány hivatal egy köz- és váltó-üggyévre nézve, valószínűleg ő is így gondolkodott, azért iparkodott ezen hivatalától megszabadulni, mi sikerült is neki, az idős emberek adogatták, hogy Gyuri bácsi akkor nehogy gyanúra adjon okot, tüzelő fáját directe a — bakonyi erdőből hozatta.

Az utolsó rövid 3 év lefolyása alatt vagyis 1879-től kezdve viselt még egy tuezat hivatalt, volt ő, miután az 50-es évek régt elmultak, nem erdőbiztos, hanem — gazdasági tanácsnok — vagy fél évig, miután azonban a gazdálkodás nem akart sikerülni, hát avansziroztatták és így lett belőle árvaszéki ülnök — három hónapig. Így lángész mint Gyurka, örökké nem maradhat árvaszéki ülnök, tehát e három hó elteltével — miután Isten a dolgot felvitte, lett belőle Zenta város polgármestere. Itt nem tudom mi baj történhetett, elég az, hogy egy szép verőfényes nap Gyurka arra ébredt, hogy a polgármester ur kipotyogt a hivatalból. Ezer szerencse, hogy rövid idő múlva bekövetkezett a „restauratio”, miután Zentán szeretik az ily egyéneket, hát nagy kegyelmes megválasztották — rendorkapitányok.

Volt is öröm a kapeza-betyárok között! Halottam, hogy vagy nyolczan abbéli örömkömben, hogy a vén „szunyger” lett a kapitány, kivilágítást rendeztek, és váltig éltették a képviselő testületet, hogy végre valahára szabadságrát engedtek.

Gyurka kapitánykódása alatt ment is a dolog annak renje és módja szerint, és talán még most is az arany korban élénk, ha Gyuri bácsi — legyet? nem fog.

Szegény Gyurka! igazán szerencsétlen csillag alatt születél! Látod Gyurka, ha te többet dolgoztál volna hivatalosan és kevesebbet magán uton, ha nem gyakoroltad volna az ugynevezett „Passzus” készítését akkor uton, akkor még most is ott lennél.

Szegény Gyurka! A szép hivatal ott kellett hagynya, pedig csépp kedve sem volt hozzá. Hja! felsőbb helyen capott megintést hogy menjen, különben menesztetik vala.

De se baj „több is vezetett Mohácsnál” és „az okos enged”, hát lemondott, és várt türelmesen, tudta ő, hogy így nagyvárosban találkozik még hivatal részére. És nem csalódott. Mult hónapban már kapott ismét hivatalt, lett belőle községi bíró. Nemde kedves olvasóm, derék ember ez a Haragozó Gyuri? Hiába, életmes ember megél a jég hátán is.

Na most már oszthatja az igazságot, mondhat cadentit, van módja benne.

Kár volt annak a zentai több képviselőnek Gyurka megválasztását felebbezni, hisz ugy is elment volna ő szegény, most meg esupa véletlenségéből majd a megye állít ki neki passzust vagy is elbocsátási okiratot. Nem tesz semmit! Gyurkának van már más állása, sőt a mint tudom el is foglalta új hivatalát, elvállalta falragaszok kifüggesztését. A roz világ át állítja, hogy Gyurka újabb időben antiszemit lett, és mint ilyen mult helyen már röpiratoztatott, de szerencsétlenségre az a roz Gábor megiltotta neki lángelméjének ez utóni kifejezését. Hja! mondtam én mindig, hogy Gábor nem való polgármesternek, sohajt most fel magában, és igaza van, mi közé egy polgármesternek más privát passziójához?

A mult helyen Gyurka, miután írma nem szabad, szóval fejtette nézpontját, és ugyanczen hét valamelyik napján Braun nevű semitát elevenen szőröstül-bőröstül elnyelt, mert leányát zsidó létere tánczolni tanította.

Hej Gyurka! Gyurka! nagyott nyeltd most az egyszer, félek hogy torkodba akad, mondják hogy a szegény Jakab, mióta te elnyelted, meghagyta ivadéckjainak, hogy többé ne menjenek hozzá passzusért.

B—arád.

Levelezés.*

Topolyán, 1882. évi jul. 15.

Tekintetes szerkesztő ur!

A „Zombor és Vidéke” című közlönyének f. évi július hó 6-án 54. számában a Különfélék rovata alatt, „csodabogar” czimzéssel, s állitolagos szerkesztésémet gunyol beküldésre vonatkozó alábbi megjegyzésemet b. lapjában felvenni kérem.

A haláleseti felvétel 6-ik pontja szövegének kitételét oly értelemben illetoleg — mint az b. lapjában közölte lett; — ezuttal nyilvánosan visszautasítom, s mint általam kiadottat tagadásba vonok azon az alapon, mert a község jegyz. irattáramban létező és 1076. ex 1882. szám alatt elfekvő eredeti felvétel szövegével merő ellentés értelmű, — tehát kénytelen vagyok azt himni, hogy vagy a közleményt beküldök, — vagy pedig alattas személyzeteimnek (noha ezek fiatalok) pápa-szemre van szükségük, a mennyiben

*) Lapunk 54. számában csakugyan hoztak valami „csodabogar”-felet, de bizon, azt velünk együtt a nagy közönség is elfeledte. Most maga Lakatos ur küldött be „csodabogar”-at, hogy maga a „Borszemjankó” is megírlyelhetné nekünk. A szerk.

az „orgyilkos” szót „orgyilkosnak” olvasták — esetlegesen pedig a leírás alkalmával a másoló olyannak írta.

Továbbá megöbölyt a közlemény — miután a „kivégzetetett” szó után több szavak, melyek ugyancsak a 6-ik pontoz tartozának a haláleseti felvételben elő nem fordulnak; — úgy látszik jónak látta beküldő a haláleseti felvételt is, mint a vízbe fult embert szótják fejel felefordítani, — vagy a cilindert, ha ugyan van neki? lapjával fejen hordozni.

Legkevésbé sem óhajom az, hogy a „csodabogar” czim alatt közlöttékre öngazolásomul szolgáljon ebbeli megjegyzésem, mert ezzel csak annyit kívántam jellemezni, — hogy akad egyén mint ez egyszer mostan is, ki vagy rosszul olvasás — vagy téves leírásból keletkező ferde szótag mellett — rosszul s önzetlen mondáskoreső mondatot a nyilvánosság elé tereelni, bárha nem csodálatos is, de természetesen „tövískes bogaras”, a melyik aztán jól vigyázz! mert az ilyen igen nagyon . . . ám: kitől bár azért sem haláleseti felvétel pontjainak, de sem más egyéb szakmájába vágó okmányok felvételeinél igényelt kifejezések megadását tanulmányozni nem fogom, de reá e tekintetben tanács megadásért szorulni nem szoktam.

Kérdem még, — hogy vajlon milyen fejverbe való azon ujjamon feltalált puszkap?

Ha nem jól lo, — netessék ismét használni, mert a tudomány csillagaiból egyet könnyen elveszített véle, melynek fonyét ugyan nem ismerhettük; ha pedig jól lo, — tessék csak tovább használni, hiszen nem veszítet véle egyebet mint azt, hogy egyeb teendő mellett otthon, az igen ajánlhatos s hozzá illő „kuposzina sárga répa vakarás és bajsai torna reszlo”-ben is jártasság nyer, — mely mind a ketto együtt véle oly izletesnek látszik lenni neki, mint örvendes a „bogarász.”

Teljes tisztelettel:

Lakatos Lipót.

jegyző.

KÜLÖNFÉLÉK.

Az „Egyetemi zombori kör” f. hó 16-án megtartá előre jelzett felolvasási ünnepélyét. A városához nagytérre szepven volt alkalommal látogattva s a felolvasók minden tekintetben kielegtek a varakozást. Lovász Márton ügyesen szavalt, Lovász Andor igen kedves rajzat olvasta fel. Zsuleyits Lajos a méheszétről föltette belyazon értekezést s Donozsylvos Vilmos Bodrogh megye multjából idézett fel egyet-mást. Az „Egyetemi zombori kör” ezuttal életrealóságának is jelet adta, s mi csak azt óhajtjuk, hogy az egylet tovább is ily uton haladjon, de arra vigyázzon, hogy tagjai között surlódások ne álljanak be. Egyebkent a matnce ellen csak az az egy kifogásunk van, hogy az nagyon is egyoldalmak tetszett. Ezuttal szeretünk volna magáról az egyletrol is valamit hallani. Kik a tagjai s hol voltak azok?

valamely hitvány németkét könnyen felszurt volna végére. Barna szemével egy kissé szigorúan nézett mikor haragos jó kedvében volt, hanem mikor valamely pottyka, pirulna, tudt aföldi lánykára veté, megbölytöve velük olyan édesen tudott kacsiantni, s olyan jól állott neki ez a fiatalkodás, hogy megírlyelhette a fiatal is. Igazi magyar orozója volt, olyan jóízű, zamatos; kimosolygott belőle a természetes édes humor . . .

Soha se láttam ilyen ösmagyar tyuszt. Ilyenek lehetnek a mi buzogányos öspaink, a kik, mikor elfogaltak valamely, — életüket a gastrolatriának szentelő paterekől örözt kolostort, eleinte a pénzegződorból kelle kivonszolnoki egyenkint az elrejtözött paterekét, kik aztan utobb meg meg is siratták a nyalka levendéket, hogy vegre odahagyják őket.

Az öreg Radványi báró azokból a régiekből ide-tévedt kocnik vekonyka magyarokhoz. Itt felelte Hadur vagy tán szantszandékkal hagyta itt, hogy lássuk, mennyire elhajozottunk attól a nemes fajtól. De sajna! már maholnap neküözniünk kell e ritka példányokat s utobb meg majd odajutunk, hogy el se hisszük, ha egyet látnunk, hogy ez maradványa dicső eleinknek.

De nem panaszkodom most erről, hiszen, ha ez a faj elvesz is a földrol, s szemekint nem lehetgethettük többé a legdicsebb emberalkaton, talán elvesz a velejáró „magyar bün” is, a kurucos gog, nagyuri léhaság az az „ehj! rá érünk arra még.” . . .

S mindenek is emberek volt a mi jó öreg Radványi bárónk.

Nagy kiterjedésű birtoka volt, számát se tudta tán barnainak, lovainak. Tejjel, mézzel folyó ország volt az ő földje s igazi rezidencia az ő pusztai kastélya.

Es a rezidenciaiban éjjel-nappal járta a nóta. Fitynek az ő füstös bandája egyet gondolt, mikor utolsó

csörrent a rézgaras, s kibakattott a ladványi kastélyba. Tisztartó, kulcsár, vagy kasznár s a hinyan voltak, tudták már a módját, hogyan kell velük bánni. Elbujtatták valamely kamrában ez egész füstös armádiát bugzostól, czimbalmostól együtt; s mikor kiderült kissé az öreg „fátal” ur homloka, vén tokaji fiatallá varázsolta a vért, mely vidáman pezsgot az ereken, mintha csak a földből bujtak volna elő, ott termettek a huros vitézek, s huzták oly keservesen, hogy — mit mondják? — nagyon vj lett bele az öreg báró. Kivánatos arcu banknotát visszahozott a bogó, mert oda szuszakolta az öreg ur, hogy legyen véle valami fárvalás is, mig kiszedegeti Fityi, a cigizány-corypheus.

De azért, hogy egy lovon járt be hozzá a zsidó, azért szerette ő ezt a natiót. Szeretett vele ingerkodni. Nagyon jámbor népség volt, egy pár száz mázsa gyaupjuért folakasztotta magát; nó de csak ugy, — egy kicsit.

Bizarr széleszeit legkiváltabb jól szolgált a „halálerekü” zsidó.

Ezen a furlangos epithetonon csak az fog csodálkozni, a ki a furang szókáskokkal meg nem barátkozott. Ott a zsidónak rangosabbnál-rangosabb nevet talal ki a duhaj nép. Egyik a „csoutárendás”, másik a „rövidlábú”, harmadik a „mi tetszik”, a „futvaszalad”, a „sárgar” zsidó, stb. stb.

Hanem a halálerekü, az nagy gratijában állott az öregnek. Tudott neki imponálni, már — a hogy! Ki tudta zsákmanynolni az öreg báró kezeyeit.

Más zsidó egyáltalán nem tudott annyi találékony-ságot s furlangos agyafutságot kifejténi, mint a „halálerekü”. S ha esetleg, a mi a rezidenciaján csak hétrol-hétre szokott megtörténni, lerántatta a lábáról, s be akarta avatni a tulhatóság argumentumok tudományába: még az oktalan, igazságot és törvényt emle-

getett. Már akkor egészen más ember volt a „halálerekü.” Az ehlekre még a legnevetetlebb éleket tudta gyártani s hozzá oly savanyu orozát vágott, hogy szinte élvezet volt rajta azt a kis tréfát elkövetni.

De nem is bánta meg az ügyes „halálerekü.” A nemesen kiállott tortura után, megveregette az öreg báró a vállát, könnye csorgott a nevetéstől s csak ugy földokolta:

„No Smili barátom, hát már most gsefteljünk valamit. Mert hiába ából el meg az ember. Van itt valahol egy kamrában tomérdek ludtoil. Azt se tudom, mit tevé legyek vele? No gyere, nézd meg, aztán beszéljünk egy okos szót.”

Smili barátunk ábrázolja a savanyuból egyszerre az édesbe ment át.

„Hát nem bánom méltóságos uram, ha meg se nézzük.”

Kulcsár előre szaladt kinyitni a kamrát, s a méltóságos ur Smilivel egyetemben nem restdt oda fáradni. „Jaj ez nagyon szallas toll. Hm! Bizon ez nem is lud toll, merő szárny-toll. Hiszen itt egy csépp pehely sincs.”

„No Smili, ne figuráz velem, mert menten belebuktatlak. Nem bánom em, ha akármilyen toll is, csak azt mondj meg, mit adsz érte.”

Smili meurtóleg rázta fejét egy ideig, aztán egy ötlete tamadt.

„Mondok valamit, ha nem haragszik meg a méltóságos ur.”

„No csak köpd ki hamar.”

„Hát én ezt a tollat megveszem, de ugy, hogy 15 garast adok mindazért, a mit az öt ujjam közé szoríthatok. Aztán, a mennyi lesz.”

„Bravo! „Halálerekü”, már most lássuk, ki bánja

Ritka eset. Klingenberg Jakab urat, a pécsi ízr. iskola érdeműs tanítóját, Czeglédről távozás után tizenkét évvel, igen szép megfizetéssel érte egykori tanítványai köréből. Születés napjára null esötörökön jelenleg Pécsen lakó régi tanítványa áruyított neki egy díszes borostyán korszort, melynek felsze, nemz. színi selyem szalagjára a kegyeletes hűla szavai voltak arany betűkkel nyoma.

Szt.-Tamásról tudósítják lapunkat, hogy Szigethy Jenő daltársulati színgazgató, Kuláról, hol 2 hóig a közönség osztalán tetszés és elismerés mellett működtek, Szt.-Tamásra tette át állomáshelyét. A kulai közönség lelkesültsége 2 búcsulóadást kívánt, melyek sűrű látogatottság szempontjából is kifejezőek voltak a közönség elismerésének. Szt.-Tamás a munkáiód folytán gyerebb a pártolás. De ezt ellenyszólazó a szt.-tamási közgyűlés 100 fityni segélyt szavazott meg az igazgatónak. A társulat elői rokkel rendelkezik, melyek a vidék bármely színpadain is megállnak helyüket. Ott van Arányi Desző a vidéken általában ismert, teletstészes szalonkomikus, s kedves neje, ott van Nagyné Kovács Mari, Káholyné Nagy Rózsa, Kováry-pár, Dálnoky Gául Gyula, Tóth Anna, Lipcseyne Anna stb. Ebből látható, hogy a társulat minden tekintetben megérdemli a pártolást.

Nagy Jakab tüküko-művész vasárnap f. hó 16-án a „Vadászkürt”-ben tartott koncertet. Közönség gyér számban volt jelen. A művész gyönyörű játéka elragadtatta a jelen voltakat. — Mint halljuk, Nagy Jakab Szegeden lép fel utósor, azután nyugalmába vonul. Isten áldása a hazatérés, s nagylelkű adakozásairól ismeretes művész életére!

Bezdanban f. hó 17-én a vásáron egy szédelő a vásári népet játéppennzel akarta csalogatni. A rendörség elfogta. Nevezett nem akart többet, mint egy közönséges Spielmarkot avari helyet adni.

Staab György helyb. óras f. hó 19-én rajta kapott, midon a zsidóság elleni gyűlölségre igazto falragaszokat ragasztotta a falakra. A rendör rögtön bekísérte, s erélyes alkaptanyuk megmoztoztatta, talált is nála több rendbeli autisenitükus iratot. — Mirt értesülünk, nevezett igazto a büntető tvrkönyve utánaotkozko s-ai alapján a kir. ügyészségnek fog átadatni.

A gyermek világból. A mama és kicsike a konyhába mentek, megnezendök, hogy a szakácsné adott-e Miezinek, a kedvenc macskának enni. Miczi már javában szürsöl a meleg tejet, meg pedig egy hatalmas kandur tásarságában. „Hogy kerul ide ez az állat?” kerdi a mama. — „Hát ez a mi macskánkak a bakaja”, — felel a kicsike.

Leégett község. A „Pressburger Zeitung” a következő távratot vette: A vasárnapi hétfőre eső éjel az Illava közeleiben fekvő Ládex község telje-en leégett. A tüzet az iszonyú szélvész elesztette, mely lehetetlen volt minden mentési kísérletet. A pusztító elemnek több ember is esett áldozatul. A kár orási. A leégették egy része Popper lovag kastélyban nyert hajlékot, a többi a szabadban kénytelen tanyázni.

Batinan a heten több ízben zsidó ellenes falragaszok tüdököltek a házakon. A községi rendörség nem igen törődik velük.

Egy rendkívüli érdekes utazási munka magyar nyelven. Stanley II. M. „Utazásom Közép-Afrikában” című becsos műböl, melyről már egy alkalommal megemlékeztünk, folytatólagosan jelent meg a 4-9-ik füzet. E műben Stanley, a híres afrikai utazó maga írja le az 1874—77-ben végrehajtott korszort alkotó expeditiójának lefolyását. A munka rendkívüli nagy érdekű és pedig nemcsak azokra nézve, kik kiválólag foglalkoznak a földrajzi tudományokkal, hanem minden olvasni szerető emberre nézve is. Anyira vonzó és szép iránylyal van az egész írva s e mellett anyi tanulságot lehet meríteni belöle, mint egyikéből sem azon munkák-nak, melyek az ideig Közép-Afrikáról megjelentek. Stanley művében egy oly nagy események és fontos problémák megjeltesését találjuk, melynek kidöcsítése évszázadok, söt évezredek hosszú során keresztül az emberiség egyik legkiválóbb öhaját képezte. E nevezetes utazása a Nilus-folyó forrásának a feltedzése Stanley utazásait a „New-York Herald” és „Daily Telegraph” híres lapok tulajdonosainak költségén végezte. Azon számtalan négerországok közül, melyeken utazása alkalmával keresztülhaladt, egyik legérdekesebb Uganda tartomány egy-egy valóságos tejfel-mézcel folyó ország. A most megjelent füzetekben e tartományak és érdekes embereink leírását olvassuk. Legérdekesebbek azok a fejezetek, melyekben Mitsát, Uganda most is élő hatalmas eszárját, rajzolja le, ki Stanley szerint a legérdekesebb ember Afrikában. A nagy Nianza-tó körülfajzása, az üton áttét fardalmak, nekliözések és érdekesül érdekesül viszontagságok eleven és hű leírása valóban gyönyörkötöető és megragadó olvasmány-nyá teszik e művet, melynek érdekesül üti leírás nemcsak magyarul, de más nyelven sem jelent meg az újabb időben. A külső kiállítás rendkívüli díszes; a mi magyar kiadása gazdagabban van illusztrálva, mint az angol vagy német kiadás s mindamellét lefelé ölsöböl amoznakál. Megszerezésre bárkire nézve könnyű, a mennyiben 30 kros füzetekben jelenik meg. Az egész munka 30—32 füzetben fog gyors egymánutánban megjelenni. Előzetni lehet rá minden honi könyvkereskedőnél és egyenesen a kiadóhivatal Révai Testvérek könyvkiadóhivatalában Budapesten, a honnan kívánatra részletes előrajz is küldetik bárkinek.

Nemes-Militics községében is föltötte fejét az antisemitizmus. Azok a derék nemes-militicsi polgárok is elhölendítették magukat holbi „tiszaeszlári vértanú” feliratu könyveskékekkel. Természetesen a plebánus unak is bele kell folytja az effélebe, ha igaz, a mit nekünk írtak. Vannak gyülekezetek, a hol már a kiüzendő zsidóság zvaronat osztogatják. A községi rendörség is azon buzgókedik, hogy az irast nem tudó népnek a piszkos esufolást tartalmazó könyveskéket magyarizza. A vak-közörszö diákok utca hosszat kurjongatják a zsidó paléjz után tisza-eszlári büneit, s annak büntetését, a kiüzést. Ott van Káity Mijó mézsiáros mesterember, a ki ezégerül tüztök ki egy plakátot, melyben nagy megyögyö erövel predikálja a zsidó kereskedök ismét csak tisza-eszlári büneit. Pedig nekünk erélyes aispánunk s erélyes szolgabíránk s okos községi jegyzökink vannak, — ugy mondják . . .

Furosa okoskodás. Festö: Ön tehát olajban akarja lefesteni magát? Ez 400 márkába kerül. Megrendöl: Ez bizony drága. De tudja mit — fessen egem koolajban, ez ösöbök lesz!

Rosz vidék. Tourista: Mily szépen virágozik már e gyümölesfa. Az idén igen bő gyümölestermésre lehet kilátás. — Paraszt: Tudja az isten, a mi vidékünkön soha sem érik meg a gyümöles. — Tourista: Hogy, hogy? Tán csak nem annyira rüdek az itteni éghajlat? — Paraszt: Oh, korántsem, de a szentelen kilyökök mindíg éretlen korában eszik meg a gyümöles.

Elsüllyedt folyó. A „Földrajzi Közlemények” írja: Sajátságos tüneményt észlelték németül Északamerika Texas államában Marshallól 20 mérföldnyire délre. A Sabine nevű folyó egyszerre nagy zuhogással a föld alá süllyt. A tünemény öka abban rejlik, hogy a kivándorlási háború alatt azon a vidéken meggyuladt egy óriási kőszénrét, mely épen a Sabine folyó alatti terület el s most a kőszénrét fölött levő folyó réteg, mely a folyó ágját képezte, a kiégett terület fölött beszakadt és a tángoló mélység magába nyelte az egész folyót.

Skobelev halála. Azok a hírek, amelyek az orosz nemzeti hosról a nyilvánosságra jönnek, oly természetiek, hogy bizony nem igen emelik a nimbusát, amylevel annyira körülözveték. Skobelev nem visszer elvérzésében mult ki, hanem halának más volt az oka. Skobelev nem is a Dusseauxszállóban, a hol lakott, halt meg, hanem, mint a Köln. Zeit. írja, az Anglais, egy igen drága és ökelöke szállóban, mely a világkát tallázókö helye; döszölés és nagy orgák következtében szívtágulásában halt meg. A szálló tulajdonosa, aki nem tudta, hogy ki volt az a tábornok a három nőnek a társaságában, nagyon megijedt, midön meghallotta, hogy ez Skobelev tábornok volt. Dolgorikoff kormányzóának rögtön jelentést tett, aki, midön az esetről értesült, megparancsolta hogy a holtestet vigyék a Dusseauxszállóba s mondják, hogy ott halt meg. A halottszemle alkalmával kiderült, hogy Skobelev szívujaja miatt ugy sem élt volna már soká.

A király mint a szerelem orvosa. A királyi kabinetrodajba a minap egy kérvény érkezett, melyet a király saját nagy signaturájával s e szavakkal elítáva metzett el: „Elrendelem, hogy az élitét P. Ucurik övezetével ellen a vizsgálat újból megindítsassék, s szeretőjén kívül a kérvényben felsorolt tanak is kihálgtassanak.” Az okmányt meg az nap elküldte egy Irágában állomásozó ezrednek. A vizsgálatot újból megindították, s az eredménye az lett, hogy a három hónapra élitelt övezetet 9 héti fogsága után szabadon bocsátották. Ez az övezet ugyanis egy szakaszvezetővel együtt hevesen ülvárolt egy pinczernöknek, ki az övezetnek adott élony, söt egy gyurút is adott neki. A szakaszvezető ugy akart élelencitől megszabadulni, hogy bevadolta, miszerint az émitelt övezet a övezetö lopta egyik bajtársától. Ezert három hónapra börtönre ítélték. Az ítélet azonban egy pragai ügyvéd kezébe került, ki meggyözdöven az övezetö artaiánaságot, kérvényt nyujtot be o fölsegehez, mely a fontebbi elintezést nyerte. Mikor az övezetö kiszabadult, legelső tette volt kedveséhez sietni, ki egész beteg lett az övezetö után. Azota azonban esodagyorsan javul.

meg, én-e vagy te?” Szüli neki fogott a toll-fölméréshez olytan methodus szerint, hogy a mennyit az öt újja köze szoríthatott, annyit tizenöt garast számított. S beke merítette öt újjat ugy, hogy mikor felnyalabolta a tollat, egy párnára való bizonyosan odaszorult az öt újja köze.

„Éjnye Szüli, levagatom én a te körmeidet, ha olyan nagyot tudsz velök markolni.”

Hanem azért csak engedte tovább markolni a föllat, míg benne tartott s elfogadta az érte járó 15 garasokat bekésségesen. Szüli pedig nyert a föllon annyit, hogy kiállott volna érte meggyeszer huszonöt botot.

Mászor a „halaldereku”-nak az a vaknero ideája támadt, hogy megszerzett magának valahonnan két szép arabs lovat s azon merészelt a rezidenciába behajlatni. Persze, hogy azon füssibe végrehajtották rajta a járandó robotot. De azután megkönyörült rajta az öreg báró s fölhitta magához a tornácra egy pohár borra.

„Látod Szüli, megmondtam ugy-e hogy te jársz 2 lovon!”

„Hát méltóságos uram; biz én azt élelceitem.”

„Látod, látod. No hát nesze most igyál. S feleld el a büntetést.”

Szüli ivott, s felelte a büntetést.

Hosszas poharazás után eszébe jutott valami az öreg unak.

„Hallod-e Szüli?”

„Hallom méltóságos uram!”

„Hát mar most, hogy megye te el innen ezekkel a lovakkal, mikor tudod jól, hogy nem töröm, ha 2 lovon jártok. Unak való az, nem tinektek?”

„Hát majd csak egy lovat fogok be. A másikat hátra kötök csikónak.”

„Éjnye; nem kár volna azt a szép arabs lovat ugy elcsüsitani?”

„Hát mit csináljak méltóságos uram?”

„Mondok én valamit. Add el a lovakat!”

„Jaj, csak azt ne kívánja a méltóságos ur, inkább megvalós az életemfö!”

„No azt nem kívánom. De hát kívánj érték valamit. Ha nem sok; megadom.”

Szüli elvezette a bárót az udvarra, elővezette az arabs lovakat, megmutogatta fözoikat, megveregette hátukat, simítgatta fényes sörényüket, s hosszan gondolkozott.

„Hát csak meg álljak tolok?”

„Nem kívánom ingyen!”

„De mikor annyira szeretem öket.”

„No hát, tudöl mit? Válassz ki lovam közül kettöt, a melyik neked tetszik, s eszerébe odaadom az arabsökért.”

„Legyen hát! Mivel nem akarok méltóságos urral élelzenki.”

Szüli választott. Két szép telivér jól táplált lovat választott ki a báró méneséböl, melyek mindegyike megért annyit, mint az arabs lö, mind a kettö. Mikor egy megtörtént, nagy meghökkenéssel elő áll Szüli:

— De hát hogy viszem már most ezt a két lovat haza?

— Hát ugy, mint az arabsokk vitted volna.

— Nem kár volna így megcsüsitani ezeket a szép lovakat?

„Igazad van Szüli. No az egyszer kivételt teszek. Két lovon mehetsz. El is kísértetlek a hajdummal, mert meg valamelyik pusztámon megrohánhatnak a bereiseim, hogy loptad a lovaomat, meg hogy uri módra megy.”

Szüli nem gyözött hálálkodni a nagylelküségért. Ilyen ember volt az öreg Radványi báró.

Hébe korba kedve szottyan fehrálandni a fővárosba. Ritka vendég volt tesszes magyar nadrágban, rövid spencerjében, sarkantyus, bojtos eszímában. A merre ment megámulniak. De azt észre se vette.

Voltak neki nagyragu rokoniak, azok között fiatal szép lányok, a kik divatosan öltözökö végig pompáztak a vacsi utcaan. Ha ezek valamelyikével találkoztak, világ látására megölelte öket, s megállitja jó idöre trefás dolgokat sugdosott füllükbe. Szegények, hogy irultak, pirultak, mikor valamely monoklis dandy mergette öket illendü tavóból, mintegy megbotránkozva a szokatlan módorban. De azután az mindegy volt az öreg bárónak, ha ezen nem a „fitness of thing” szabályai szerinti beszélgetés után nyomban valamely tetszős szóbecsi fele kaesngatótt, s ha közel jutott hozzá még meg is simogatta állát. A nagyragu rokonok túrték, meg csak nem is szoltak egy szót se elene. De hiszen mindennek meg van a maga oka-foka.

Bizonyos örökségi remények s más egyéb „titkos okok” szüldítettek meg annyira a nagyuri dámkát, hogy kedvéért lemondjanak az etquette-rol.

Igy élt a jó öreg Radványi báró még öt esztendőig, midán már a hetvenet elérte. S az az „átközöttöl komoly való” bele ártotta magát abba a dologba, melyhez éppenséggel senmi, de senmi köze se volt. Beléártotta magát s elég roskor, — akkor a mikor ugy is elég baja volt az akaratos s minden áron vönülö lábakkal, törökény testével, melyek egyáltalán nem akarták élismerni, hogy az ö zivének még virulina szabad. S meg is dorgálta keményen, ugy annyira, hogy végre szonóruan szölt a nóta, s bevált az az igaz, hogy sirva vidag a magyar.

Egy ilyen sirva vidagás után nagyon közel talált jönni a mi fiatal öregünkönk a sápadt tehetetlenség s ágyba szorította, s nagyon közel talált jönni hozza a fekete halál, s leszorította öt-hal lábnyira a föld alá.

Ott már azután csendese bekeszerető egy ember ö.

M. Gy.

Fejedelmi könyvnyomdászok. Bécsben a napokban ünnepelték a könyvnyomtatás mesteréiségének négyszázados jubileumát, nem lesz érdektelen fölémlenünk, hogy a fejedelmi házakban is találkoztak, kik a nyomdászokat tanulták. Ilyen volt II. József császár, ki ifjú korában személyesen szedő volt. A fejedelmi nyomdászok közül most első helyen áll a német trónörökös, a ki 1845-ben a nyomdát meglátogatta, oly kedvet kapott hozzá, hogy Erzsébet királynő egy kis sajtóval ajándékozta meg az évkarácsonyán. Az angol főhercegnővel való eljegyzésekor ő szedte azokat a sorokat, melyek a nászt tudtúl adták. Nagy Péter azár, igaz, hogy szedő nem volt, hanem szerkesztő, az 1793-ban Moszkvában kiadott „hadi és más ügyi tudósítások” című újság szerkesztője, sőt még a korrektaurát is maga olvasta. Rudolf trónörökös szintén a nyomdász mesteréssel tanulta és pedig oly érdeklődéssel és buzgóssággal, hogy annak minden legkisebb fordulját ismeri s különösen a betűszedésben sajátított el nagy ügyességet.

Irodalom.

A „Képes Családi Lapok” 41-ik szám tartalma: Lidérezvény. Elbeszélés. Irta Szepárdó Ö. Ferencz (Folytatás). — A tiók dalából. Irta Usakotnyai Lajos. — Bois-Joly asszony. Beszély. Pierre de Chatillonról; francziából fordította Herkz Gyula. — Csókák az erdőben. Nyári regény; németből. Város Malcolmat. (Vége). — Egy miniszter regénye. Novella; írta Wirth Bettina; fordította Vrana Hermin. — Kossart kapott. Vig bezsely; írta Csorjes László. — Pista cigány. Rajz; írta Rakovszky Géza. — Képeinkből. — Mindenféle. Képeink Kivándorló orosz zsidók a hamburgi kikötőben. — A porosz követ fogadtatása a Vatikánban. — Nyári mulatság. Mellette: A „Tavaszi és nyáruto” című regény. 17—32. oldala. A boríték: Ileti naptár — Sakkta-lány. — Szaflogrövény. — Talányok megfejtései. — Számrajt-vény. — Meglátok nevora. — Kérdések. Feleletek Ajánlatok. — A szerkesztő postája. — A kis lotto kuzsai. — Hirdetések. — Előzettheti: Melner Vilmosnál. Budapest IV. ker. papovölde-utca 8. szám. Egész évre 6 ft, fél évre 3 ft, negyed évre 1 ft 50 kr.

Közgazdaság.

Heli jelentés a budapesti gabonatózsdéről.

Budapest július 14. Steiner József gabona és bizományi üzlet tulajdonos jelentése. A merado külföldi piacok emelkedő irányzatot jelentettek. Ezen befolyás alatt azieket kedvező fordulatot nyert. Kivételünk fejlődni kezdi, új gabonák gyönyörű minősége színben és súlyra teljesen meggyerte a külföldi tetszést, és kész árak kedvező arányok mellett torábitattak. Duna. A heli középej az árak 40—50 kral emelkedtek, a heli vegere nagyobb kimutatók következtelen az árak emelkedése 20 krajczárt vesztettek 50000 mm forgalom mellett. Elkelt újbu: a pestvidéki 8 kilos 1170, gyomai 80. 1160, eszakmagy 79. 1130. Allomásokon kötetelt: Nagy-káncsán 78 k. 11 4. Ersekújvaron 80 k. 11 40. Váczon 82. 11 50. Továbbá elkelt Aug. szállatásra Tiszca-Lucz allomason 10000 mm. 78 10 40. Oszti határidőre 1024—992 kral mozogott, zárul 1098 penz. Tavasz határidőre 25—30 kral magabár ár fizeték. Hoza idei termes kész ár kivételre kéresek, 75 kilos 765 kelt. Godon 75 k. 7 80. Hatvan 7 40, július eleikt. Veszes 7 55. Czegled 7 19. Debreczen 6 80 Nyireghyáza 6 65. Budapeston aug. 7 80. szept. 7 20. Kassán 6 30. Arpa meli lakatmányára 6 l. kelt augusztusra 5 90, inonabb tojak meg nem tértek. Zárul változatlan 1 70—8 30-ig kelt minőség augusztusra ugyaz 6 40 kötetelt, oszi határidőre 6 25 p. 6 32 a, tavasz határidőre 6 42 p. 6 40 ar. Lengeri szénár, olajosáragi 7 65, bángsi 7 70 80 kelt. Ujvárosi Nov. — Feornari szállatásra Nagy-Kimonda tavaszgabon 5 10 kötetelt. Kötések 1855. maj. június határidőre 5 20—65 jöttek forgalomba, zárul 6 25 p. 6 32 a. Kötés jó olajosáragi 6 20—6 50, köleskása 10 75—30-ig fizetett. Répce szénár, 70 kral emelkedett, bángsi 15 90-ig. Káposzta 11-ig aug. szept. határidőre 11—12-ig kötetelt zár. 11, p. Allomásokon kötetelt: Szolnokom 13 75. T. szentmáts 13. — Aszodon 13. — Répcehaj 37 — 37 50-ig olajosáragi 6 75-ig kötetelt. **Raktározási illetek.** havonként metrumassanekit, kozraktarakban 1/2 kr. megauraktarakban 1/2 — 2 kr. **Kozraktári illetek** az átmeneti transto forgalomban, bel es kiraktározás továbbításul egy kozraktakomay 100 mm. után; a lovarost kozraktarakban 705 az osztrak államvasut kozraktarakban 5 ft. 25 kr. **Pénzfélégelet 4 kamatra** nyújtok ügyfeleimnek beraktározott árúkra, es allomási feladási vevényekre. **Zsakkölcsönj** hetenként darabonként 1/2 krajczár.

NOVELLA-TÁR.

Esztike.

— Egy budapesti virágárus-lány sorsáról. —
Irta: Müller Gyula.
(Vége.)

Oláhgyátam. Föllelkésztele, magasztosul érezve szívemben, tértem vissza barátomhoz. Végig néztem a kávéházi fiatakságon s büszke önértéssel gondoltam: mindezeknél különb ember vagyok; mert ezek a helyett, hogy valakit megérténi akarának, inkább elcsábítják. — S elfeledtem, hogy a mit én tettem, nem volt egyéb, mint egy véletlen szütle kedélyhangulat, mely a bor mámorától fölvillanyozva készített reá eme „hosi” szerepre. Nem hittem volna, hogy mánap, ha erre gon-

dok majd, hideg aggyal, lehűtött szívvel, a világ rendes folyását tartva szem előtt, szőgyeleni fogom-e tettemet, mint gyermekem rajongást, mely csak regényekbe illik, ellenben az élet rideg valójában nevétséges és profanisztikus . . .

Akkor fölmagasztosultan érzém magamat, mint-egy ihletve nemes szándékontól. — Esztike egy ideig nem jött felém. Később legnagyobb esodolatomra mellettem termelt, leült köztöm, s szomoru fátyolozott hangon szólt:

— Elmesélem önnek életörténetem; de nem fogok most hazudni. — Anyám részeges, rossz asszony; apám semmit nem törődik velem. Senkim sincs. Anyám úgy ver; ha virágimát el nem adom. S ez néha teljes lehetetlenség. Ilyenkor kényszerítve érzem magamat, — más uton szerelni meg a virágok árát. — Ez az egész. Hígyje el én nem lennék sülyekt teremtés; de másékt nem tehetek . . .

Ismét odébb akart állani; de megragadtam kezét s marasztaltam.

— Aztán meg — folytató kisérvátva — a mit ön beszélt nekem boldogságról, — az mind boldogság. Külömben a szegény leánynak nincs becsülete — nem tudja ön ezt? Gyoződjek meg róla. Nem mentegesték mondóm; hiszen mindegy! csak azért, mert ön munkát ajánlott, s azt hiszi, hogy lesz valaki, a ki becsületesnek tartand. A lány becsülete csak egy könyvű fövel. — ezt olvastam valahol. Csak egy lehetet, s oda van! Ezt is olvastam. De azért ne tartson ostobának, hogy én nem látom be, mikép önnek igazza van. Nekem is igazam van, hígyje el. A mi pedig istent illeti, nem hiszem, hogy van. Megmondom miért? Ön azt mondja, megkísérít, megpróbál az isten. Ezzel azt mondja, hogy nincs is isten. Ön maga mondja, Mert ha volna, mit kísértene próbálna? Hísz tudnia kell, milyen vagyok? Bolondság az egész. — Hogy pedig olyan vén anyóka leszek, mint odakünn valahol; azt tagadom. Soha se leszek. Még most fiatal vagyok, s heves véremnek nagyon is hideg a Duna vize, de majd ha kissé lehül e fiatal szív, azt hiszem, könnyebben elviselendem a hideget. Csak addig élék, míg énem valami jószág lesz, ha minden elvesz, bolond lennék itt nyavalyogni. Mit felelhettem volna erre?

— S te csak 16 esztendő vagy most?!

— Anyú! De bocsánat, megyek, Valaki jött, — az rendes virágvásárlóm.

Barátom hozzánk fordult s hámiskásan mosolyogva így szólt:

Nos? Megegyeztettek már?

Esztike jelentőségtelesen tekintetet vetett ream, mintha mondaná:

„No látja! igaz a mit én beszéltem!”

Megrendült e lányka vallomása.

Nyilvánvaló volt előttem, hogy maganvelele által oly hangulathoz jutam, melybe egészen másképen beszél, mint teljes életében. Ritka pillanatt lehetett ez reá nézve. Talán soha, soha többé nera nyílik alkalma ekép föltánni lelkét. Mert ki tudakoznék ezek után? Ki törődik azzal, vajjon sötét-e az, vagy tiszta, szeplőtlen? S a mit ezeket gondoltam, szeméim több ily fiatal leány sorsán tövedeztek es nem volt oly buvérege többe sem a sashegyinek, sem a jó isten bármily lélekvidtó nektárjának, hogy én barátom értelmezése szerint „boldog” lehettem volna, hogy feledni tudtam volna a ráim nehezett pessimizmust.

Esztike sorsa nagyban használtott minden szegény leány sorsához, s amár igazat nem adhatok sülyedés magyarázatának; bensomban igen sok mentés szől mellette, s ha mindent, de a számadmat nem tagadhatam meg tole.

Kedélyhangulatom egészséges, mindennapi kerék-vágásba jött. Gondolkoztam arról, a mit e körös ézet következtében elkövettem, s úgy találtam, hogy haszontalan, üres tevélység volt az, — mert a társadalmi rend hál istennek nyújt mindenki számára elegendő biztosítékot, gyönyört s kielégítést s ha az egyes uton haladunk, soha sincs okunk istent, embert, világot kárhözátalni.

De az új emléke még sokáig fides-keserű érzeteket elrezt szívemben.

Felelős szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és lapnyelődösök:

Nadasch, Muzsik és Partlics.

H I R B E T É S E K.

Két jó házból való

TANONCZ

a volt POPITS-féle, jelenleg Hrabovszky és Sztrichl cége alatt lévő fűszer, anyag és festék-üzletben előnyös feltételek mellett elvállaltatik.

Bérbeadási hirdetés.

A felsőváros gákovai utca 408. sz. házban

két öntő-padlás, egy magtár,

két szoba, egy konyha,

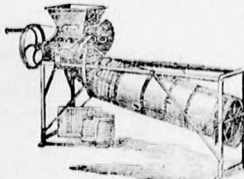
pincze és istállóval azonnal bérbe adandó.

Közlebbi tudomást Herche Albert hentes urnál szerezhetni.

Gutjahr és Müller

Első budapesti Trieur és ro stalemez-gyár

ajánlják minden gazdásági kiállításra kitüntetett gyártmártyaikat, különösen

TRIEURÖKET

bukkony és konkoly kiváia szítására a különféle gabna nemekből.

Zombor és környéke szára ára egyedül bizományi raktárunk:

Raichl János vaskeresk erdönél Zomborban,

a hol ezen Trieurok eredeti budapesti gyári ára önök szerint kaphatók.

Budapesti gyári árának a következő azok:

1. a) sz. Trieur szeleto nekül	65 forint,	b) sz. Trieur szeleto nekül	75 forint.
1. sz.	85	2. sz.	95
2. sz.	130	3. sz.	150
3. sz.	160	4. sz.	180